

Voor: TMA 4

PRAS J. O.
C.P. PASBY 7/50
KASSA OPEN

DO 4 pers.
ALLIES

PERSBERICHT

Van dinsdag 14 tot en met zaterdag 18 maart 1989 speelt Toneelgroep De Maasstadspelers in Hal 4 (Watertorenweg, Rotterdam) "Interiors" van Woody Allen.

De regie is in handen van Eddy Geerlings.

De spelers zijn: Annelies de Groot, Leontien van Hamel, Anja Hammel, Willy Kersten, Jan Klop, Liesbeth Petrus, Piet Romein en Reinier van Zutphen.

Aanvang: 20.30 uur.

Woody Allen maakte, na films als "Manhattan" en "Annie Hall", in 1978 met "Interiors" zijn eerste niet-komische film. De Maasstadspelers hebben het filmscript van "Interiors" bewerkt tot een toneelstuk in een eigen encenering. Die bewerking is voor een groot deel tijdens de repetities tot stand gekomen. De Maasstadspelers willen Woody Allens verhaal vertellen, maar met hun eigen middelen: die van het theater.

Het is niet de eerste keer dat De Maasstadspelers een filmscript gebruiken voor een toneelproduktie. In 1985 speelden zij een eigen bewerking van een filmscript van Ingmar Bergman ("Van aangezicht tot aangezicht") onder regie van Martine Crefcoeur.

De Maasstadspelers (vorig jaar nog op Teatro Fantastico met "Drie-koningenavond" van Shakespeare) spelen Woody Allens "Interiors" in de voor hen nieuwe locatie Hal 4, waar zij op originele wijze gebruik maken van het oude Drinkwaterleiding(DWL)-gebouw.

"Interiors" is het verhaal van een Amerikaanse familie, die bestaat uit vader, moeder en drie dochters. Eve, de moeder, is binnenhuis-architecte en zeer succesvol in haar werk. Met haar ijskoude maar absoluut feilloze smaak creëert zij ook in haar gezin de schoonheid en de kilte van een ijspaleis. Echtgenoot en kinderen zijn evenzeer haar creaties als de door haar ingerichte huizen. Het effect van Eve's persoonlijkheid op de rest van de familie, in het bijzonder op haar drie dochters, vormt de kern van het verhaal van "Interiors".

De personages in "Interiors" lijken op het eerste gezicht aardig. Dat is schijn. In wezen ontbeert het de familie aan tederheid en fysieke warmte. Iedereen is vol eigenliefde; er is jaloezie en irritatie. Maar Woody Allen is als schrijver met zijn personages begaan. Hij toont hun hulpeloosheid, waardoor je als toeschouwer eerder met hen meevecht dan dat je hen veroordeelt.

Aldus schetst Woody Allen een familiedrama met zeer herkenbare situaties en gebeurtenissen. De kracht van deze schrijver ligt in het bijzondere van het alledaagse.

Achtergrondartikel bij "Interiors" van Woody Allen:

Woody Allen maakte, na films als "Manhattan" en "Annie Hall", in 1978 met "Interiors" zijn eerste niet-komische film.

De Maasstadspelers hebben het filmscript van "Interiors" bewerkt tot een toneelstuk in een eigen encenering. Die bewerking is voor een groot deel tijdens de repetities tot stand gekomen. De Maasstadspelers willen Woody Allens verhaal vertellen, maar met hun eigen middelen: die van het theater.

"Interiors" is het verhaal van een Amerikaanse familie, die bestaat uit vader, moeder en drie dochters. De vader, Arthur, is jurist; de moeder, Eve, binnenhuisarchitecte. De koele en afstandelijke Eve is zeer succesvol in haar werk. Haar ijskoude maar absoluut feilloze smaak blijkt te stoelen op een niets ontziend perfectionisme, dwangmatigheid en overgevoeligheid voor esthetiek. Deze eigenschappen leiden tot neurotisch gedrag en herhaalde opnames in een psychiatrische inrichting. Ook in haar gezin creeert zij de schoonheid en de kilte van een ijspaleis. Echtgenoot en kinderen zijn evenzeer haar creaties als de door haar ingerichte huizen. Het effect van Eve's persoonlijkheid op de rest van de familie, in het bijzonder op haar drie dochters, vormt de kern van het verhaal van "Interiors". De invloed hierop van de Zweedse filmer Ingmar Bergman is duidelijk voelbaar.

De personages in "Interiors" lijken op het eerste gezicht aardig. Dat is schijn. In wezen ontbeert het de familie aan tederheid en fysieke warmte. Iedereen is vol eigenliefde, het gevolg van gedeformeerde gevoelens. Er is jaloezie en irritatie. Maar Woody Allen is als schrijver met zijn personages begaan. Hij toont hun hulpeloosheid, waardoor je als toeschouwer eerder met hen meevecht dan dat je hen veroordeelt.

Woody Allen gaat ook een paar zijpaden op, die hij eveneens in ander werk behandelt. Het kunstenaarschap bijvoorbeeld. De drie dochters, Renata, Joey en Flyn, hebben artistieke ambities die een groot deel van hun leven beheersen. Een ander bekend thema van Woody Allen is zijn angst voor de dood en de overtuiging, dat alles wat een mens onderneemt een poging is om de dood - of de gedachte eraan - uit de weg te gaan.

Woody Allen laat zijn personages en het publiek niet zonder hoop achter. De drie dochters, hoezeer ook beschadigd en uit elkaar gedreven door de kilte en obsessies van hun moeder, blijken toch in staat te zijn om door hun frustraties heen te breken en echte liefde en warmte te ondervinden. Zo onderkent Renata, de oudste dochter en succesvol schrijfster, de betrekkelijkheid van het kunstenaarschap en het belang van menselijke relaties. Ook blijft de herinnering aan de enkele warmere momenten die zij in hun jeugd hebben ervaren.

Aldus schetst Woody Allen een familiedrama met zeer herkenbare situaties en gebeurtenissen. De kracht van deze schrijver ligt in het bijzondere van het alledaagse.

De film "Interiors" werd in Europa beter ontvangen dan in Amerika, waar men vond dat Woody Allen zich maar bij zijn ijzersterke komedies moest houden die hij tot dan toe had afgeleverd.

De Maasstadspelers kozen voor een toneelbewerking van "Interiors" omdat Woody Allen de gevolgen beschouwt van emotionele afstandelijkheid, kilte en onverschilligheid op de kwaliteit van het menselijk bestaan. Hij laat de spanning zien die er heerst tussen de hedendaagse 'sophisticated' mens en de mens die zoekt naar onschuld, liefde en echtheid.

Over de regisseur:

Eddy Geerlings volgde spel- en regielessen bij onder meer Steye van Brandenburg, Ton Lutz en Teun en Arend Hauer.

Van 1965 tot 1981 leidde hij De Nieuwe Toneelgroep en speelde hiermee vele voorstellingen in binnen- en buitenland. De Nieuwe Toneelgroep won diverse prijzen en was onder andere winnaar van het Landjuweel met de voorstelling "Een dag uit de dood van verdomde Lowietje".

In 1985 richtte Eddy Geerlings De Onderneming op, een platform voor theaterproducties met amateurs en professionals, en treedt als zowel regisseur als acteur op. Onlangs won hij hiermee de Kluitprijs 1987/88.

Naast toneel regisseert hij ook korte opera's, zoals Bernstein's "Trouble in Tahiti" en "La voix humaine" van Poulenc.

Sinds 1981 is Eddy Geerlings toneelrecensent bij het Algemeen Dagblad en van ~~van 1981 tot 1984~~ jurylid van het - dit jaar in Rotterdam gehouden - Nederlands Theaterfestival.